

Lászlóffy Aladár

ARS LONGA

Hallgatni örömet belsejünknek
milyen fájdalom volt a mestereknek.
Milyen rövid a végtelen sugára –
befűzve lélek, test, a hús s a pára.
Pár ezer év alatt sorsomig ér el,
milyen hamar, a hatvanadik tétel.

Szimfóniákra még süket korokban
azért a zengés minden szintje ott van.
Mint záporban, mely erdőséget áztat,
kivehető a kúrthangú vadászat,
s ki érzékeny: rossz őzek ösztönével
nem menekülve – gyönyörködve vész el.

BUDDHÁK ÉS PESTEK

Lótusz vagyok, semmi gondom,
itt ülök az ember-dombon:
ember-ülés – csupa béke,
űzött lótusz menedéke.

Lomha vadbivalyok hátán
utazik az alvó sátán:
semmi sem volt ott, ahol van,
s minden rossz valahol jól van.

Dzungelmélyi tavak éje,
tükrük kozmoszfeketéje.
Csorda gázol bele kéjjel,
s csillagokat tapos széjjel.

Vályogtüzek agyageszét
edénnyé gyúrja a beszéd,
s ez a cserépfény kilábol
virág-páraudvarából.

Lassan reng a nyelvek háta,
bambusz igeragozása,
csendfonatát szél kavarja,
szövegeit eső varrja.

Úttalan Amerikákon
vág át Kalevala-lábnyom,
vándor költő, vándor fecske
fészke Neander-tálra festve.

Szindbád elindult előre.
Majd Kolumbusz lesz belőle.
Minden mindent megelőzött,
vereségünk előbb győzött.

Tökéletes eszme vagyok,
akin minden nyomot hagyott,
így már el se különülve
élek lótuksomon ülve.

Rába György

KÁRPÓTLÁS

Nem hajkurászok már vadlovakat
betörni táncos lépésekre őket
tűzvészre lobbantani sem akad
kedvem inkább fölragyogtatni nőket
barátságatlan sors derűs nekem
mindegy milyen néven nevezhetem
nem vész semmibe időnk javadalma
kárpótlásul másik hatalmat ad ma
bűbájt a mostoha világ fölött
belső szemmel látnom faleveleknek
hajlongását ezüsttel ötvözött
díszben duhaj lakodalmas seregnek
a hunyorgó lámpát pedig kacér
kihívásnak s másféle ünnepély
tűnő szállásnak szép szem ki-kihunyát
vándorúton színjáték ez hogy unnád